

Apărarea Națională

ORGAN SĂPTĂMÂNAL AL LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CRESTINE

Director:
Dr. DIONISIU BENEĂ
REDACTIA ȘI ADMINISTRATIA
Arad, strada Vicențiu Bobes No. 6.

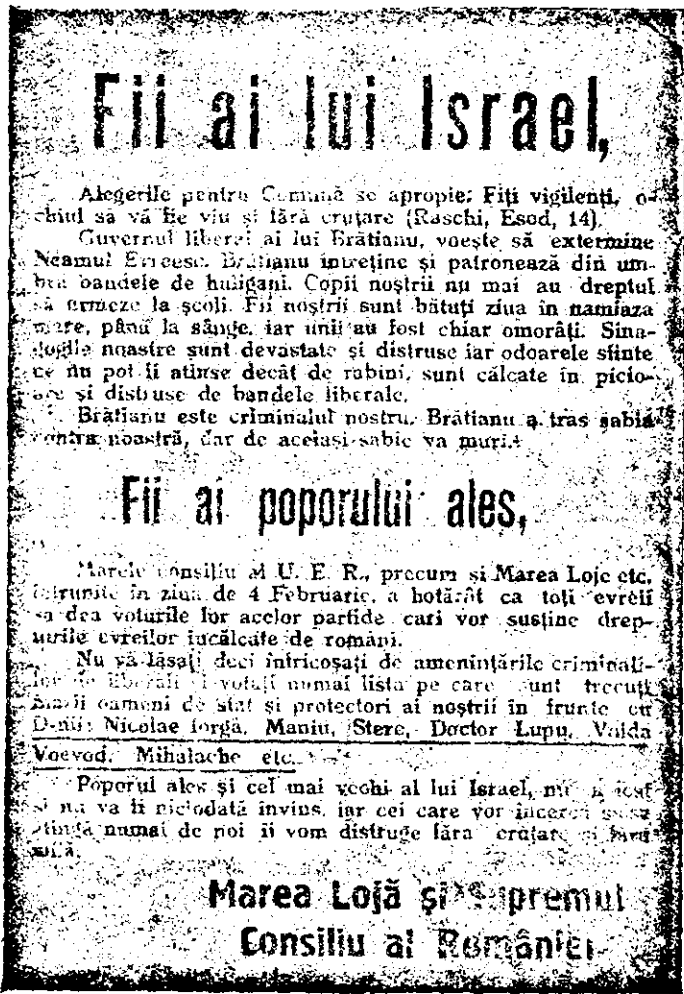
Deviza noastră: „Hristos, Regele, Națiunea”.
„Vom lovi deopotrivă în Iidanul parazitar și în Românul necinstit
și înstrăinat.”

Apare sub conducerea unui Comitet.
ABONAMENTUL PE UN AN:
Pentru plugari și muncitori — Lei 160
Pentru intelectuali — — — Lei 200
Pentru Instit. și fabrici — — — Lei 500

Jidanii și apucăturile lor. Cântă cucuveaua...

Ca un document despre procedura fățarnică, lașă și perfidă a jidanilor, lăsăm să urmeze o fotografie de pe manifestul adresat seminișilor lor, în anul 1925, în preajma alegerilor comunale.

Manifestul s'a tipărit în Cernaui și este următorul:

Din conținutul manifestului s'ar putea deduce că numai partidul național-țărănist ar fi jidovit, prieten cu jidanii și că liberalii le-ar fi dușmani de moarte poate mai neîmpăcați dușmani și decât însăși L. A. N. C., iubiiții cetitori să facă bine să nu uite că liberalii au făcut la alegerile din anul trecut pact cu jidanii și cu ajutorul lor au putut intra în parlament atâția jidani; prin urmare jidanii sunt lingușitorii, sunt gata să se alleze și cu dracul (că doară de altfel nepoții lui sunt fiindcă Iuda este frate cu dracul), numai să câștige un favor pentru „poporul ales”.

Și partidele politice nu văd lucrul, acesta?! Ba „da! fiindcă și orbii îl văd!, dar le mai place de jidani și la unii și la alții decât de frații lor români din alte partide.

Aceasta este nenorocirea țării noastre, că toate partidele poli-

tice sunt jidovite, unele mai mult, altele mai puțin și fiecare săgrăbește să strângă la sânul său viperele, să le încarce cu favoruri, pentru un sprijin cu ocaziunea diferitelor alegeri, care sprijin și dacă li s'ar imbia gratis, ar trebui să le fie rușine să-l primească și cavalește ar fi să fie refuzat cu cel mai mare dispreț.

Partidele politice jidovite însă, totdeauna vor fi prietenii jidanilor și numai L. A. N. C. va putea să guverneze țara românește, cu cinste și demnitate spre fericirea națiunii!

Dar când va fi aceasta?!

Desigur atunci când românul își va iubi în adevăr, cu dragoste sinceră țara și neamul. Atunci când va asculta numai de conducătorii L. A. N. C. și numai aceluia își vor da voturile lor, fiindcă numai ei luptă neîncetat pentru deviza:

Hristos, Rege și Națiune!

Cine nu s'a îngrozit de cântecul cucuvelei și n'a rugat pe Domnul să-l ferească de prevestirea ei?

Chipul hidos și întunecat, te înfioară ca 'n fața unui demon. Ochii de o mărime disproporționată față de corp, arunc săgeți veninoase, scîlpesc înfundați în orbite, te privesc fix, cetindu-ți gândurile și prevestindu-ți viitorul. Corpul ei lasă în urmă mîroș de mort.

Îngrozit, de prevestire, strângi puternic în mâni, ciudata creatură. Întunecatele aripi bat tot mai încet, puternicile ghiare se strâng luptând cu durerea și ochii ce nu te slăbesc cu privirea se strâng spălându-se în sânge. Cucuveaua moare într'un tremurat ușor, lîngindu-și gâtul, deschizându-și ciocul, c'un sforăit aidoma unui blestem înfricoșat.

Prigonită ziua, ea trăește în noapte. Se adăpostește prin turnuri de biserică, prin cimitire, prin case părăsite și oriunde locul înfioară pe om. Înfrățită cu spiritele morților, de pe cripta mormintelor aduce prevestire, cântând pe acoperiș de case. Din vis, omul tresare, speriat de cântec și făcându-și cruce, șoptește femeiei: „Cântă cucuveaua semn rău!”

Așa-i credința dar noaptea cu spiritele ei și biata cucuvea cu îndeletnicirea de ștafetă între cei morți și cei vii, de multe ori dă greș și cântecul ei ajunge de multe ori spaima copiilor ce nu dorm. E alt cântec de care trebuie să ne cutremurăm, asemănător cântecului cucuvelei, e: „Cântecul jidovimei”.

Cu deosebire de cântecul cucuvelei, acest cântec în loc să-l auzim noaptea, îl auzim ziua fără să ne dăm seama de prevestirea lui.

Demonul în loc să ia înfățișarea unei biete păsări, pocind-o ca pe cucuvea, ia înfățișarea unui om, ca toți oamenii.

Aduceți-vă aminte de povestea: Scaraoschi infuriat pe un subaltern, l'a trimis în lume. Drăcușorul a luat înfățișarea unui om și a intrat slugă la un biet sătean, pe timp de trei ani. De atunci omul s'a îmbogățit. Hambarele erau pline de grâne iar omul ajunsese cel mai fruntaș om din împrejurimi. Sluga l'a învățat să facă rachie și să se învelească. Când s'a împlinit trei ani, stăpânul drept mulțumire a făcut o petrecere unde a chemat rude și fruntași din sate. Au băut de s'au

îmbătat, s'au certat, s'au înjunghiat și s'au tăvălit prin noroi ca porcii. Drăcușorul a fost primit în iad, gratulat de scaraoschi, că și-a îndeplinit sfânta misiune.

Și acest drăcușor cu înfățișarea de om e jidovul, pripășit în țară, să-și îndeplinească poate, de unde mai știm, o misiune sfântă.

În loc să trăească prin locurile pustii, prin turnurile bisericii, prin case părăsite și cimitire ca cucuveaua, trăește în mijlocul nostru înfipt în orașe și sate, conducând magazii cu bogății, fabrici cu furnicar de oameni și banul muncii noastre.

În loc să fie înfrățit cu spiritele morților și să vorbească cu morții de pe cripta mormântului, e înfrățit cu miniștri, demnitari și oameni ce-i pot da cu numele lor, un brevet comercial sau industrial.

În loc să cânte pe acoperiș de case, ca să-ți faci cruce, îți cântă în față dulce și cu farmec îndemnându-te să-i vezi doar prăvălia. Vocea sună lin în cuvinte îmbrăcate în forma cea mai frumoasă, de te face să crezi că sufletul îi este sinceritatea și bunătatea intrupată. Ademenindu-te cu putregaiuri și cu îngăduiala creditului te înfigi de bunăvoie la jug, devii sclavul cântecului jidovesc.

Urâta creatură se ciselează în marele noastre centre, tăindu-și perciunii, pieptănând-și părul cărlionțat, rumenindu-și fața și luând chip de om adevărat, te ademeneste cu sfaturile de slugă credincioasă, a bietului sătean amintit. (Își schimbă și numele de crezi că e Român neaș N. R.)

Și aceste pocitani de om, dacă i-ai strângeră gâtul de teama prevestirii, pentruca să-și întindă picioarele cu aripi întunecate, să-și strângă ghiarele luptând cu setea vieții și să i-se împălnjineze ochii de groaza pierzerei, ar muri tot c'un sforăit aidoma unui blestem înfricoșat.

Cântă cucuveaua în noapte și prevestește a rău — a moarte. Cântă jidovimea în sate și orașe și prevestește a sărăcie și a tot ce vrei!

Să luăm aminte până nu-și îndeplinește scârnavă lor misiune pe pământ, asemenea drăcușorului din poveste, pedepsit de scaraoschi.

Timișoara.

Gh. Atanasiu.
profesor.

ROMÂNII!

Boicotați JIDANII și toate societățile, prăvăliile și birourile lor.

O veste bună.

Ziarul comunist „Pravda din Moscova” ridicându-și glasul hodorogit pentru a vesteji valul de antisemitism ce în ultimul timp a izbucnit dincolo peste întinsele stepe, în Rusia sovietică, citează o mulțime de cazuri în care evreii au fost obiectul batjocurilor și al violențelor.

Organul de mai sus precum și întreaga presă a Uniunii povestec fapte care s'au întâmplat în Institutul geodezic din Harkov și a cărui victimă a fost un student evreu... Gazeta Rul din Berlin citează alte cazuri de felul acesta a căror acțiune s'a desfășurat la căminul stud. Tolkașev și la Biela Terkova departe la câteva sute km. de Kiev.

Prin urmare e cert, în țara de dincolo de Nistru a izbucnit ca un val de foc antisemitismul. Deși el a fost într-o măsură potolit prin deciziunile colegiului comunist care a dispus înălțarea rectorului institutului precum și pedepsirea vinovaților totuși în mod domol el va continua înainte așteptând momentul oportun... Azi focul a fost acoperit cu cenușă, iarul însă a rămas și iarul sub cenușă nu se stinge. Un vânt bun și flacăra va izbucni din nou și cu mai multă putere și atunci nimic nu va mai fi în stare să-l stingă.

Ziarul Pravda se silește să arunce răspunderea pe vechiul regim. Și eu îi dau dreptate. În vechiul regim, în Rusia țaristă, jidanii nu însemnau nimic și nici în fruntea țării nu se lăfăiau... Erau tînuiți la locul lor, nu ca la noi.

* * *

Scrind aceste șire îmi vine în minte un articol al părintelui Alexandru Svetlov din Chișinău intitulat „Cum s'a petrecut Paștele în Rusia sovietică”. Articolul a fost publicat în „Biserica Ortodoxă Română” No. din Mai a. c. și cuprinde lucruri dureroase, dureroase pentru poporul de acolo care știm ce credincios era, și este încă și acum. Ajunge să amintesc cititorilor un singur caz din cele multe, povestite de părintele Svetlov:

...Era în noaptea Paștelor sub bolțile umede și înegrite ale închisorii sunau pași greoi ai supraveghetorului, ce trecea prin camere, observând pe arestați. Iată se apropie acest „individ” de ușa în care era închis un oarecare

Vasea... Scârție ușa de fier în țâțână și în pragul ușei se arată supraveghetorul. Vasea la poziție de drept și îl salută cu cuvintele „Christos a înviat”. Aceluia îi contește suflarea, i se învinețește fața și ochii i se cufundă în orbite...

Și dimineața pe când dădeau zorile acest Vasea a fost împușcat în una din galeriile închisorii... Dece?... Fîndcă avuse curajul să zică „Christos a înviat”...

Ce-i drept sub vechiul regim astfel de cazuri nu s'au întâmplat... Iată de ce înfierează vechiul regim... Pe atunci jidanii erau puși la punct...

Pentru noi însă această trezire la realitate înseamnă o veste bună.

V. Lăzărescu.
stud. în drept

Jidanii și C. F. R.

Jidanii „au ce au, au prăvălie în colț, hei ce mai oameni!” dar mai au ei ceva și cu Căile Ferate Române. Da! C.F.R. atîta înseamnă că Căile ferate române și se vede că aceasta îi doare pe jidovii noștri, ei ar vrea mai bine să devină C.F.R. altceva poate nici nu s'ar părea c'ar fi lucru mare, dacă s'ar numi C.F. adecă: căile ferate jidovești. Le este năcaz șabșgoilor că deși au încercat de mai multe ori totuși încă n'au putut pune stăpînire pe C.F.R., nu le-au putut lua schilozonia lor în exploatare așa fel cum știu ei, ca d. e. codrii, mîndrii noștri codrii seculari, ca să se aleagă prof de ele, cămi pe urma exploatării jidanilor nu rămîne altceva decît pîrjol „praf și pulbere”.

Ca funcționari au încăput „dița” mulți, preamulți chiar la C.F.R. și bole-

zați și nebotezați dar nu se mulțumesc cu atîta, ar vrea să pue mîna și pe C.F.R. să între în posesia lor și cea mai puternică și încă cea mai națională instituție a statului român.

S'au folosit tîntanii de multe apucături, de tot felul de mijloace permise și nepermise ca să-și ajungă scopul, dar nu le-a reușit și astfel continua machinațiunile prin tot felul de calomnii și hule verbal și prin presă.

Iată d. e. ce celim în No. 307 cu data de 19 Sept. a ziarului jidano-maghiar „Erdélyi Hirlap” din Arad. „Că ce înseamnă cuvîntul C.F.R. pușin o știu. Cele trei litere albe se vîd imprimăte pe laturea fiecărui vagon ca nu cumva cineva să îndrăznească a frage la îndoială dreptul de proprietate al vagoanelor (iată ce-i doare pe jupăniei perciunași). În general sub C.F.R. trebuie să se înțeleagă drumul de fer, vagoanele, șinele cele rele, și mai relele tunele, duritatea conducătorilor, întîzierile, ciocnirile, deraerile, panamalele hojiile rareori descoperite, inspectori generali, promisiuni de schimbare, tarife urcale-mari...” și după toate acestea frumoase epitețe începe istoria lui Schwartz Manó și a fetiței sale, cari pe semne voiau să facă șmecherii, dar au f-st prinși și pedepsiți conform regulamentului C.F.R.

Aceasta este cea ce îl doare pe ișig Schwartz. Dacă ar fi găsit persoanal pe care să-l poată frage pe sfoară ori mișu n'ar fi gremușdat dl Manóka nici un cuvînt și ar fi fost mulțumit că a putut înșela Căile ferate române, dar așa „au veii urlă și sbiară” că C.F.R. ori trebuie desființate ori trebuie date pe mîna fiilor lui Iuda să le exploateze...

Aceste stîrpiuri uită că deraeri și ciocniri de trenuri se întîmplă și în alte țări, ba chiar în toate țările, cu deosebire după război și că în alte țări victimele sunt cu mult mai multe și pagubele cu mult mai mari. Acestea toate sunt floare la ureche, perciunași se folosesc numai de lucrurile slabe, și acelea le trîmbițează ca să ne discrediteze țara și prima ei instituție, ca să facă să între un fior rece în călătorii, cari vor să vie ori să treacă măcar prin România. Să-i îndemne în felul acesta să nu vie la noi iar când ar fi să călătorească mai departe, atunci să ne ocolească țara, punându-le în vedere că la noi ciocnirile și deraerile se în lanț și că le este în ori ce moment periclitată viața.

Da așa bine și așa veste bună ne fac prietenii jidoviiilor, jidanii.

Ei pișigoi nu vor să recunoască că circulația trenurilor este din ce în ce mai bună, mai punctuală, mai sigură și că dnii funcționari, afară poate de cei ce vreau intenționat să lucreze contra

Cum sunt tratați coloniștii români de către comuna ungurească Țipari jud. Arad.

Românii din Munții Apuseni colonizați în apropierea comunei Țipari, formează o comună după toată rînduiala. O comună însă care nici până azi nu are nume și pe care ungurii din Țipari o numesc în batjocură „Szaladjfalu” adecă „satul taefuga” închipuindu-și în nebunia lor, soră cu prostia, că nu peste mult va veni vremea și acești „tanțoși coloniști” vor fugi de pe aceste platuri de nici urmă nu va rămînea de ei. Așa cred ungurii cel cu gîrgăunul în cap.

De altfel bunătatea inimii lor o dovedește și următorul fapt:

Nu de mult, un individ încă necunoscut (?) (să nu se creadă cumva că-i ungur!) a dat foc paelor coloniștilor Moș Onușu, cari pae se aflau la o distanță de abia 5 metri dela casa, în podul căreia avea adunat un vagon de grâu.

Focul a mistuit 4 care de fîn și 40 care de pae.

Cerînd ajutorul comunei Țipari pentru stîngerea focului, dl notar, care de asemenea este ungur, a trimis, cu întîrziere, pompa de apă, dar fără nici un pompiere care să se priceapă la manipularea ei. Preste tot din comuna ungurească-șovinistă Țipari, care este la o depărtare de jum. km, n'a venit nimenea nici un „fraye” să ajute la stîngerea focului. De sigur se vor fi gîndit lasă să ardă tot avutul și toți valahii „teremtette”!

Dar până când ei dujmanii noștri se delectau în întinderea înfricosă-toare a flăcărilor, se vede totuși alergînd cât putea mai tare, un singur om cu capul gol și desbrăcat să dea

mîna de ajutor celor năpăstuiți. Acest om era un român, locuitor mai vechiu a comunei Țipari.

Ce frumos exemplu de dragoste de frate și ce urât acela a dujmanilor seculari.

Și nu ne vom mira deloc de procedura pîrliților lui Arpad, cu ocazia focului, dacă ne dăm seama că acei așa zisii oameni (?) au atîta răutate în sufletele lor negre că au interzis, au oprit pe bleții coloniști ca să mai ducă apă dela fîntîna arteziană, pe care o au instalată în comună.

Așa sunt lăsați bieții coloniști, toți, în mila Domnului, spre batjocura satelor străine în apropierea cărora sunt colonizați. Nimenea nu se interesează de ei, nimenea...

2000 lei pentru o preumblare.

Jidanul Zeiner Augustin (o du lieber Augustin...) o rudă de a lui ișig Fuchs-Bernat din Gurahonț a improcesuat în calitate de adv. pe dl Gh. Juga comerciant-cărmătar din Vîrfurile, pentru că — afirmă jupănel Agoston — s'a dus la Adm. financiară și s'a interesat cum ar putea esopera brevet pentru beuturi pe seama dlui Juga, brevet pe care dl Juga îl adusese deja în persoană dela București.

La desbaterea procesului l s'a judecat totuși 1000 Lei în loc de 2000 cât cerea, dar nu știm pe ce bază fiindcă ișig nici nu avusese procură dela dl Juga și nici nu l-a făcut nici o ispravă, dal dar 2000 de Lei ar fi fost bunii așa pentru o preumblare...

Aradul românizat.

(Urmare și fine).

Vom vedea în iarnă, activitatea și zelul depus de D-nii directori, ajutați de profesori dirigenți, societatea literară a școlii și „preținșii literați” ai claselor.

În preajma vacanțelor, elevii din comunele mai mari, — cari sunt în număr — vor pregăti un frumos program și-o mică piesă de teatru, pentru zilele sărbătorilor, în care să se vadă viciu, minciună, hoție, cinste, dreptate, etc.

Cîteva ziare locale, anunță că în Arad a luat ființă asoc. rom. „Infrățirea” — care probabil încurînd își va desfășura activitatea.

E pușin și atîta.

În orașul nostru, trebuie să l-a ființă o mare societate românească, culturală — alcătuită din toate personalitățile marcante în viața publică, — indiferent de sex și culoare politică —

care mai tîrziu, să fie recunoscută ca persoană morală.

Cu binecuvîntarea Athlerească a P. S. S. Episcopului Grigorie, cu binevointa concurs al Dlui Vasile Goldiș — preș. „Astrei” Siblene, Dl General Ivanovici dela Div. I Cavalerie, Arhimandritul Morușca, Dl Col. I. Georgescu Șef de Stat Major, — care totdeauna a privit cu optimism, încurajînd personal aceste mari idei — Dl inginer N. Petrescu, Dl Ciuceanu, ale căror merite sunt incontestabile, când se cere o acțiune și o hotărîre ca acestea — Dl Col. Georgescu, comand. Reg. 1 Roșiori, inițiat în multe domenii, — D. A. Crișan, dir. liceului „Moise Nicoară”, Dr. Botiș, rectorul facultății Teologice, — câți-va magistrați și ingineri, a căror nume îmi scapă din vedere — Căpitan Popovici.

Nu mai vorbim de poezii Stamatiad și Cotruș, a căror loc e înaintea multora.

Cu hotărîre și suflet mare, stăruință și optimism, patriotism și spirit conciliant, — s'au pus bazele acelei societăți — fixîndu-se cadrele și programul.

Creiarea unui „Cerc de Studii” — dezvoltîndu-se un ciclu de conferințe săptămînal, ar fi idealul — ce procură un teren favorabil în marea intențiune de toată lauda.

Sprînjînită în acțiunea ei de către tinerime — care nu e capabilă de mult, — de corul „Armonia” al Dlui Lipovau — de-al cărui concurs nu se îndoește nimeni, în deplină armonie cu presa cotidiană, reprezentată acil cu multă pricepere și obiectivitate prin Dnii Al. Negură, C. Savu și alții — iată o altă latură, care ar admite deplin succes.

Se pot înscrie apoi ca membrii: ofițerii superiori din garnizoană, magistrați și avocați, ingineri, profesori, medici, publiciști, arhitecți etc.

O grupare cât mai selectă din personalitățile de seamă ale orașului, asigură succesul.

Vom fi mîndrii Arădanii. — Și vom manifesta îndelung ziua când se va înfăptui a asemenea asociație Românească, socotind acea zi ca pe — o mare sărbătoare națională...

Apariția unui ziar românesc — for-

matul marelor cotidiene, cu mare tiraj în patru sau șase pagini scris numai de membrii asociației — iată o idee fericită, ce-ar trebui să preocupe într-un grad înalt pe marii conducători ai Serviciilor și Instituțiilor.

Un teatru românesc — necesită neapărat, care ar fi un excelent mijloc — a înaltă școală — pentru trezirea conștiinței naționale.

Fără unirea benevolă, hotărîată, solemnă și din toată convingerea, a tuturor forțelor conducătoare din Arad, România e nimicită: în minoritate față de minoritari, complectamente compromisă, — și orice acțiune a vreunui grupăci românești, va fi steapă, vagă, zădărniciind atîtea energii.

Evident, propunerile noastre vor fi comentate: pro — și contra — realul e acesta!

Vom reveni.

Dumnezeu să ne de-a gîndul cel bun!

Nae Popescu.

intereselor C. F. R. și în favorul dușmanilor noștri, toți își fac conștiincios datoria, fiind mândri de funcția ce ocupă

Dar oare tinerii rapide, confortabile, elegante impunătoare, cu cari în orice privință — puține tineri din țările vechi occidentale, pot rivaliza, sau să se ia la întrecere — ce altceva înseamnă decât un progres enorm în ce privește instituția C. F. R.?

Toate acestea dușmanii noștri jidanii nu le văd, nu vreau să le vadă și să le publice prin ziarurile lor. Nu fiindcă acestea lucruri ne fac cinste, ne fac bine, ne sunt de folos, iar — știut este — că ce este bun, cinstit și folositor pentru noi, este rău și păgubitor pentru ei!

Ei se leagă de lucruri de nimica, de niște pungăși mici, încercate tot de ei dar nereușite, fiindcă cum amintii mai sus funcționarii C. F. R. — înțeleg pe toți angajații — cu puține excepțiuni, își fac datoria! pe cele mari, de cari comit cu nenumăratele, nu le divulgă publicându-le prin ziare.

De acum promitem că vom avea noi grije de ele.

În fine rugăm on. Cenzură să nu permită să se publice articole de batjocură la adresa instituțiilor statului, iar pe Dir. Gen. o rugăm să denunțe la parchet astfel de calomnii, ordinare apărute în ziarele jidovești la adresa C. F. R.

O. B.

O rezoluție regală.

Doi români, slujbași la exploatarea unei păduri de pe valea Troțușului, fiind dați afară din serviciu de către stăpânii jidovi, au făcut plângere către Înalta Regentă, arătând că ei erau singurii români printre toți slujbașii, ceilalți fiind jidani, nemți și unguri.

Pe această petiție Patriarhul Miron, în calitate de Regent, a pus următoarea rezoluție:

„D. ministru al Muncii este rugat să examineze cuprinsul acestei jalbe, despre care cred că este absolut justă, să vadă dacă nu este în contradicție cu vre-o lege, și dacă este, atunci trebuie anchetate cazurile și să se facă dreptate Românilor în țara sa. În unele locuri zișii fruntași români primesc a fi în consiliul de administrație al unor asemenea întreprinderi străine, și acolo în loc să stăruie pentru apărarea intereselor românești, fac paravanul faptelor incorecte ale lor. În unele locuri ni-au făcut colonii de străini indezirabili, dușmani ai țării, iar unli români încasează tantieme din asemenea nepatriotice lucruri.“

Iată o latură a problemei jidovești, și întreagă primejdia jidovească recunoscută din loc înalt,

Iată un ordin înalt dat unui ministru, dr. Lupu, ca să facă dreptate Românilor în țara lui.

Și credeți că se va face ceva? Și doar este și lege specială din 1925 care îngrădește intrarea și angajarea străinilor la toate întreprinderile unde se pot găsi muncitori români. Dar cine să aplice legea?!

Înaltă Regentă! Nu-ți mai pierde vremea dând ordine slujilor jidanilor, căci cu ei și cu cela ce ar face ei de ochii lumii, dacă ar face, nu se înlătură primejdia ce amenință existența nației noastre.

Dă ordin mai bine d-lui A. C. Cuza și L. A. N. C. și să vezi pe urmă dreptate Românilor în casă la ei.

Și pentru că ordinul acesta nu-l vedem din partea Regentei, L. A. N. C. și cere de la națiune.

Și numai când L. A. N. C. va avea cuvânt la cărma țării, numai atunci Românilor va vedea dreptatea, pe care astăzi însuși Tronul Regal recunoaște că nu o are.

T. Havas.

Pentru sanatoriu studentesc „Caritatea“.

Puțini dintre cetitorii acestui ziar vor fi întrezărit greul material în care se sbate studențimea română, în lupta anevoioasă, dar plăcută, a câștigării cărții și — poate — și mai puțin vor fi auzit ceva despre sănătatea fizică a acestei studențimi. Deaceia, ne-am luat dureroasa sarcină de a aduce la cunoștință și cetitorilor „Apărării Naționale“, că mulți fil de Români plecați, cu cele mai frumoase și mai senine gânduri, pentru a răsbîi puterea cărții, cad, sub povara boalelor fizice, în cel dintâi ani de luptă. Cauzele acestui trist dezastru sunt multiple. Menționăm, deocamdată, pe cele mai importante dintre ele: lipsa de mijloace, consecință firească a vitregiei vremurilor de azi și o politică școlară marginală și paleativă. Pe aceasta din urmă, nu e locul să o dezvoltăm, mai pe larg, aici, deaceia ne mulțumim a cita următoarea constatare a d-lui Dr. I. Moldovan, profesor de igienă socială la Universitatea din Cluj: „școala română are un scop în sine și e direct opusă cerințelor eugeniei și biopolitice, fiind cel mai fertil teren pentru incubarea boalelor“.

Dar veți zice: ce a făcut Statul ca să remedieze răul, fruct al nepriceperii sale? Vă răspundem noi: nimica. Deaceia, să nu vă mirați când la Universitatea d'n Cluj, după datele stabilite de d-l prof. Dr. I. Hațegan, 50% dintre studenți au predispoziții accentuate pentru tuberculoză, 12% au afecțiuni pulmonare închise și 4% au tuberculoză deschisă. Închipuiți-vă ce va fi în celelalte centre universitare, unde viața studentescă e cu mult mai grea ca la Cluj.

Studențimea văzând, că politicienii nu vor s'o ajute, a căutat să se salveze — cum poate — prin propriile ei mijloace. Astfel, din cotizații plătite de fiecare student, anual, se întreprinde, pe lângă fiecare Universitate, un dispensar unde studenții suferinzi primesc, în permanentă, consultații gratuite.

Dar cum, studenții bolnavi, în timpul verii, rup contactul cu dispensarul și au nevoie și de un tratament climato-higienic, s'a simțit lipsa unui sanator de recreație estivală. Și aici, a venit să umple golul o inițiativă particulară. E vorba de societate de binefacere „Caritatea“ din Cluj, care, fără multă vâlvă, sub vrednică și inteligentă conducere a d-nei Olivia Dr. Deleu, a ridicat la Colibița, în plătoreasca vale de brazi a Bistriței, un sanator pentru studenți. Aici, în fiecare vară vin studenții și elevii din întreaga țară, pentru a-și vedea de sănătate.

Roadele binefăcătoare ale acestui sanator sunt atât de evidente încât „Caritatea“, față de numărul mare al solicitatorilor, s'a văzut nevoită a-și mări localul. Dar pentru aceasta trebuie bani, ori „Caritatea“ se susține numai cu subvenții, fonduri și donații. Studențimea văzând situația precară a nobililor ei protectori, s'a decis a-i ajuta cu ce poate. Și în ce putea consta — materialicește — ajutorul studentesc, dacă nu în brațe?

Asfel ne-a fost dat să vedem, în vara aceasta, echipe de studenți perindându-se, cu sape și lopeți, la munca de zidărit a sanatorului. Dar cum, pe lângă munca brachială „Caritatea“ mai are nevoie și de bani, studențimea se gândește s'o ajute și în această direcție.

Deaceia, făcându-se ecoul sincerilor și desinteresatelor ei dorinți, studențimea se îndreaptă către toți cei ce o iubesc și îl roagă să ajute „Caritatea“, căci ajutând-o pe aceasta, se ajută studențimea.

Studenții se mai îndreaptă către societățile de binefacere, precum și către tinerimea școlară, de orice grad, cerându-i sprijinul.

Toate sumele se vor adresa ziarului „Apărarea Națională“ Arad, care a aflat de bine să deschidă, la rugămintea noastră, o listă de subscripție publică, fapt pentru care, îl aducem sincerile noastre mulțumiri.

Mai mulți studenți.

Ziarul „Apărarea Națională“ fiind adânc mișcat de crudul adevăr expus și cuprins în apelul de mai sus, deschide cu mare speranță și multă plăcere lista de subscripție publică, pen-

tru ajutorarea societății de binefacere „Caritatea“ din Cluj înscriindu-se cu suma de 1000 Lei și roagă ferbinte pe fiecare bun român să sprijinească această societate, trimiteți obolul său pe adresa:

Direcțiunea ziarului
 „Apărarea Națională“ ARAD.

deocamdată

Pentru societatea de binefacere „Caritatea“ din Cluj au contribuit:
 Ziarul „Apărarea Naț.“ Arad Lei 1000
 Dr. Dionisiu Benea medic Arad Lei 500.

Ziua de anul nou al jidanilor.

Bătae în sinagoga jidovească din Arad.

On. cetitori vor crede la prima vedere, citind titlul că poate noi antisemitii am intrat în biserică hai jidovească și am felicitat în mod barbar, iacă numai așa, de anul nou al lor pe câțiva credincioși de al lui Moise. Nul noi nu ne putem murdări mâinile cu seul ce-l poartă în barbă și perciuni acești jupâni, ci iată ce sa întâmplat:

Lenke, balabusta comerciantului Gartner Mihály, voia să se urce cu bălatul țig cel mic pe balconul din etajul al II-lea, dar n'avea bilet, și astfel jupânul Schachter care era încrezut cu înținerea ordinei nu i-a permis „să-și facă plăcerea“, cea ce a scos-o din sărite pe Gartneroaie (pe românește: grădineriță) și infuriată cu fața umflată roșie de sânge, și rușine cu ochii bulbucați ca la broască, cu inima aproape să crepe de „iritație“ a alergat îmbulzindu-se printre credincioși la Mihályka sau — Mișka — Mișu, și eșită din fir, aproape neputând vorbi — i-a spus mai mult prin gesturi nenorocirea și blamajul ce a ajuns-o pe „Măria Sa“, tocmai în ziua de anul nou.

Îțig Gartner se aprinde și el ajunge imediat la fața locului, unde s'a întâmplat — doamne apărâ! — incidentul și atunci toți perclunii s'au sburlit auzind larmă, ceartă și plesnete, pleosc încoace, pleosc încolo, lumea cu care era tixită sinagoga, s'a împărțit în două, unli pe partea lui Mihály, alții pe a lui Schachter, a urmat o încăerare generală, leșinuri, bocete, vaete și strigăte: jehova! jehova!...

Cei cari au auzit numai urletele și vaetele credeau că-i foc și cuprinși de „frichi“ se îmbulzeau în spre ușă să-și scape — cu orice preț — viața că doară jidanii sunt tare curagioși și să ajungă cât mai repede acasă să-și shimbe izmenele...

Șefrablinul înspăimântat și el și scandalizat de „faptele poporului ales“, a poporenilor să-i, a întrerupt brusc „sf-ta predică“ și poate va fi bestemat în gândul său pe goimilcreștini, că ei totuși nu-și fac de așa mare răs și rușine sf-ta lor biserică.

Aceasta a fost întâmplarea, iar învățătura?

Jidanul n'are nimic sfânt pe lume. La sinagogă încă se duce numai de paradă, de ochii lumii și ca să ne blesteme pe noi creștinii. Faptul că s'a petrecut așa un scandal tocmai în anul nou, este îmbucurător, fiindcă sperăm că în întreg anul vom avea ocaziune de mai multe ori să ne delectăm în astfel de perietoare, cum a fost cea dela Iosășel-Gurahont și aceasta din Arad.

Noi nu le dorim nici un rău, nici o boală, nici jigodea să nu-i mănânce. ci le dorim să le dea Jehova și Dzeu sf. lor și copiilor lor, ceea ce ne dorim ei nouă. Amin!

In trecut.

Pentru o singură vită.

Badea Nicolae era aproape cel mai bogat om din comuna noastră și cum nu avea decât numai doi copii, s'a gândit ca cel mai mare să rămână la coarnele plugului spre a-i fi de ajutor, iar pe Andreiu-băiatul său mai mic să-l dele la școală, că mulțumită lui Dumnezeu banii avea de ajuns și de ce să nu aibe și el un băiat doctor sau inginer, ca alții mai puțin avuți ca dânsul.

Zis și făcut. Supuse planul său spre aprobare soției care l-a primit și aprobat cu satisfacție și acum Badea Nicolae aleargă la școală, să-și înscrie pe Andreiu.

Clasa I-a a liceului o trecuse Andreiu cu mare greutate, căci-cum spunea el — așa multă învățătură pentru el și biet căpșorul său, era o prea mare corvoadă.

Un profesor bun de suflet a făcut să treacă Andreiu Smintitu și clasa doua, gândind doar că se va mai îndrepta bălatul.

Primit în clasa treia băiatul, badea Nicolae se gândia la aceste lucruri triste pentru el și cum cu învățătura băiatului său, și-a vândut multe vite în nădejdea că doar cândva l va vedea domn, hotărî a căuta vre'o modalitate spre a-l face a trece și clasa treia și recurge la sfatul soției sale pe care o ținea de femele isteasă. Se hotărâră în comun, a duce Domnulul Director un porc gras și cum știau că Directorul aceluși Liceu a mai primit asemenea daruri, nădăjdindu-se că băiatul nu va fi căzut la examen. Și întradevăr porcul a avut atâta greutate ca să treacă în clasa patra pe fiul fostului său stăpân, Andreiu Smintitu.

Trecut în clasa patru, Andriută — cum îl zicea mamă-sa desmierdător, — în loc să se pună pe învățătură mai cu grosul, a rămas în nădejdea tatălui său și a directorului, care poate în felul cum l-a mai trecut, i-l va trece și pe viitor.

În o bună zi, ițele s'au schimbat și în locul fostului director, a sosit un domn tiner, elegant și foarte sever.

Spre sfârșitul anului școlar, badea Nicolae îmbrăcat bine în cămăși țesute cu fir, cisme în picioare, ca un român neaoș, i-și luă inima în dinți și se dușe la noul director spre a se interesa de băieșul său, elev în clasa patra.

Mă bucură faptul că te interesezi de dânsul, căci știu că te-a costat mult.

Da Domnule Director, cu învățătura sa mi-am vindut toate vitele din ogradă, nu-mi pare rău, însă bare-mi să-l văd odată om.

Dragul meu, băatul Dumitale nu este născut a fi „domn“, sunt silii a-l cade la examen și e păcat că ai vândut atâtea vite pentru o singură vită (încălțată N. R.)

Și Andriută ai Mamei, azi se școală de dimineață, pleacă la plug, mulțumit că s'a scăpat de școală, spunând și altora că „tot paure l mai bine“.

Ioan Lotreanu.

Se cuvine, ca fiecare bun român, să aboneze și să cetească revista „**INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ**“ organ al L. A. N. C.

Adresa: CLUJ, Str. Bob No. 7.

Informațiuni.

Boală antisemită. La congresul medical internațional care s'a ținut în săptăm. trecută în Amsterdam (Olanda) s'a discutat și înfricoșătoarea boală nouă ivită nu demult și numită după descoperitorul ei:

„Morbul Pick“

Oamenilor cuprinși de ea li se mărește splina și ficatul, capătă o anemie (sărăcie de sânge) în grad foarte mare și nu mai este leac de scăpare.

Interesant este că până acum au suferit și suferă de această boală periculoasă numai jidanii, de aceea a și fost numită „boala antisemită.“

Cauza bolii încă nu se știe și astfel avem dreptul să credem că Jehova ș'a părăsit pe poporul ales și să zicem că „D-zeu nu bate cu băta“.

In vlața politică ce nu a adus anul poate aduce ceasul. Sunt unii, cari jură că va cădea guvernul în câteva zile chiar, și că-i va urma la putere partidul național-tărănist, alții spun că vine cu siguranță dl. Averescu și că de partidul național-tărănist nici vorbă nu poate fi. Mai sunt apoi șmecheri-sohni, cari afirmă că căderea guvernului se poate spera peste numai multe luni de zile!

— Iată diferite profesii, dintre care sigur numai una poate fi adevărată. Vom vedea care anume, iar până atunci crează cine ce va vrea!

Filozofia bețivului. Nu de mult am văzut un tablou, ce reprezenta un om mort, care se încesase și tocmai îl scoaseseră din apă, lângă el sta un bețiv cu părul sburlit, barba încălțită, mustețile una la 3 sute, cealaltă dăbălată, fața umflată, în fine un tip de bețiv, care era înduioșat și speriat și el de păntănia celui mort și ca un fel de mângăiere spunea bolborosind: „el vezi ce pășesc cel ce beau apă“.

O fi având bețivul nostru dreptate dar totuși să nu se uite, că cu mult mai mulți se înecă în beutură (rachiu, vin, bere etc.) decât în apă.

Iubiți Țărani! Să nu uitați că jidanii, cari Vă cumpără azi grâul cu 5—6 Lei kg. mai târziu vor să vă vândă târâțele cu 10 Lei kg., deci cari numai puteți feriți-vă de ei nu vindeți nimic jidanului!!

In momentul ultim aflăm că în zilele trecute au fost prinși la Otlaca jidani, cari făceau contrabandă cu mătăsă. O treceau cu autocamionul, fără nici o frică, fără nici o rușine, batjocorind grănicerii, paznicii vrednici ai granițelor. Când a fost prins cu 800 kg. care ar trage după sine o amendă de aproape 40.000.000 milioane lei, iți spunea obraznic „nu vă căzniți d-lor, căci stau în legătură cu cei mari“... Ce rușine!!! Vom urmări cazul până la... la?... mușamalizare!!!

Vom reveni

Alcool și lapte în Rusia. Statistica cea mai nouă a dovedit că în Moscova bea fiecare persoană 1 l. și 9 centilitri alcool și numai 1 l. și 6 clilitri lapte. Comisarii poporului se nizuiesc ca deocamdată să poată ajunge timpul când să se bea pe o formă de mult și lapte și alcool.

Tipografia Diecezană, Arad.

Intrunirea L. A. N. C. din Lupeni interzisă. Am fost scris în ziar că organizația L. A. N. C. din Lupeni, dorea să ție o întrunire publică. Dorința noastră însă nu a reușit fiindcă Prefectura județului Hunedoara nu le-a dat autorizație. Sigur socialistii, bolșevicii și toți pericunajii pot ținea ori când adunări, dar românii-creștini nu li-se permite așa ceva. Bagsamă de frică să nu li se ridice părul în vârful capului „tovarășilor“ de pe valea Jiului. Sperăm că va veni vremea și încă nu preste mult, când nu numai ni se va permite ținerea de adunări, ci vom fi rugați chiar să ținem cât mai multe.

Poșta Redacției.

Dlul N. G. Ierusalim

Din lipsă de loc, articolul despre încreștinarea jupânului Reichenberg Dezső, cel cu fundoiul gădălit de cravașa grănicierilor, se va publica în No. viitor.

O neînchipuită nenorocire de tren evitată!

Luni în 17 a. l. c. era să se întâmple cea mai mare nenorocire provenită din cea mai îngrozitoare ciocnire de trenuri.

Trenul accelerat, care venia de la București a avut întârziere și astfel nu sosise încă în gara Turdaș (aproape de Orăștie) unde trebuia să aștepte trecerea trenului rapid-fuiger orient-express.

Mecanicul rapidului n'a observat semnalele și mergea mai departe trecând prin gară cu viteza nebună de 90—100 km. pe oră. Acceleratul venia de asemenea repede și dacă se ciocneau nimica, sau cel mult țândări se alegea din ambele trenuri cu întreg personalul și călătorii. **Infiorător!**

Șeful trenului express însă prin prezența lui de spirit, a evitat cea mai mare catastroafă din lume, trăgând frâna, ceace a avut ca urmare oprirea trenului, scăparea lui și a tuturor călătorilor

Pentru această bravură d. Boariu S. șef de tren trebuie necondiționat decorat și frumos și bine răsplătit pentru vrednicia lui, prin care a scăpat avere de multe zeci de milioane și nenumărate vieți omenești și țara de o foarte mare nenorocire și rușine, iar mecanicul trebuie necondiționat înfundat în pușcărie, fiindcă nu-l vrednic de postul lui, ci-l un criminal ordinar.

PRIMĂRIA Comunei Păuliș. CONCURS

Primăria comunei Păuliș publică concurs pentru ocuparea postului de casier comunal pe ziua de 31 Octomvrie 1928.

Concurenții vor înainta cererile ajustate cu extrasul de naștere, certificatul de avere și moralitate.

Retribuțiunile casierului este plata aprobată în bugetul comunei.

Păuliș, la 29 August 1928.

Primăria.

Nr. 975—928

Nicăiri nu se poate cumpăra marfă de textile, bumbac, misir și mărunțișuri mai eftin și calitate mai bună decât la

MATEI GOGOLAK
Șiria

A sosit

Cele mai leftine și moderne
Ghete la magazinul
Marcu Bota Arad, Bdul. Reg. Ferdinand 27.
Pantofi negri dela . . . Lei 480—
maro 680—
de dame 460—
ghete pentru copii 180—
pentru funcționari și elevi 10%
reducere din prețurile de galantar

PRIMĂRIA Comunei Păuliș PUBLICAȚIUNE.

Primăria comunei Păuliș, publică licitația minuendă pe ziua de 13 Oct. 1928' ora 10 pentru furnizarea alor 20 m. lemne de foc. cl. I. de fag și carpin bine uscate, pentru încălzitul primăriei.

Licitatiunea se va ține prin oferte închise și sigilate, în conf. cu art. 72—83 din legea contabilității publice.

Păuliș, la 29 August. 1928.

Primăria.

No. 811—928.

PUBLICAȚIUNE.

Pivnița statului dlui Miniș primește pentru conservare și manipulare vinurile podgorenilor proprietari și ale comercianților de vin cu taxa minimală de 1 Leu 50 bani de litru.

Pentru orice alte informațiuni a se adresa la Administrația pivniței Statului în Miniș.

PRIMĂRIA Comunei Păuliș. CONCURS.

Pentru îndeplinirea postului de impiegat, devenind vacant la primăria comunei Păuliș, se publică concurs.

Reflectanții vor înainta cererile împreună cu actele prevăzute de Statutul funcționarilor publ. până la data de 13 Octomvrie 1928.

Retribuțiunile sunt cele prevăzute în bugetul anului 1928.

Păuliș, la 29 August 1928.

Notar: Cuparescu. Primar: Rudău.
No. 211—928.

CREMA DE FAȚĂ

„MARGIT“

De vânzare pretutindeni

Judec. rurală Rovine—Arad.

No. 1076—1928.

Extras

Din publicație de licitație.

Se publică la cunoștință generală că în ziua de 13 Octomvrie 1928 ora 3 p. m. se va vinde prin licitație publică la fața locului în comuna Pecica averea urmăritului compusă din 1 mașină de cusut, 1 vacă svăiță evaluată în suma de 5000 Lei pentru despăgubirea creditorului Dr. Aurei Novacu din Pecica pentru suma de 2210 Lei capital, interese de 5% dela 25 Aug. 1924 până 19—V.—1928 și 10% dela 20—V.—1925 plus speșele stabilite până în prezent în suma de Lei 1382 ce are a le primi în baza deciziunii judecătorei rurale Rovine No. 1976—1928.

Rovine, la 15 Septembrie 1928.

Executor judecătoresc.
Indiscifrabil.

Publicație de licitație

La 26 IX a. c. ora 10 se va vinde la licitație publică în gara Arad mai multe mărfuri în suferință, prisos și obiecte găsite.

Serviciul Tehnic al Județului Arad
ad. No. 2694—1928.

PUBLICAȚIUNE.

Se publică licitațiune publică pe ziua de 30 Septemvrie 1928 la ora 12 pentru lubrăriile de furnizarea 3 vagoane var la casarma de cavalerie din Arad Reg. Ferdinand I. cu suma de lei 42.000 și Alternativa 43.500.

Condițiunile de licitațiune se pot vedea la Serviciul de Poduri și Șosele din Arad între oarele oficioase.

Licitatiunea se va ține în conformitate cu dispozițiunile legii contabilității publice.

Arad, la 7 Sept. 1928.

Serviciul Tehnic al Județului Arad

No. 687

REGATUL ROMÂNIEI
Prefectura Județului Arad
Serviciul Financiar și Economic.

PUBLICAȚIUNE.

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 3 Octomvrie a. c. orele 13 a. m. se va ține în localul Serviciului Financiar și Economic dela Prefectura Județului Arad, licitațiune publică cu oferte închise în conformitate cu art. 72 și următorii din legea contabilității publice pentru tăierea despicalul și așezarea în pivniță alor 30 vagoane lemne de foc.

Caietul de sarcini se poate vedea în biroul Serviciului Financiar și Economic în zilele oficioase între orele 7—13 din zi.

Amatorii vor depune deodată cu înaintarea ofertei și o gajantă de 10% din suma oferită.

p. Prefect: Șeful serviciului:
Dr. Lazar. Indiscifrabil.

Biblioteca
Arad

Palatul Cultural, pentru
48